

[Statsministeren]

fentlig støtte, og sådan at effektive landbrug inden for rammerne af EF's fælles landbrugspolitik vil kunne give indtjenings- og arbejdsvilkår, som kan måle sig med andre erhvervs. Det er det, der er opgaven.

Regeringen vil, som jeg allerede har bebudet, komme med et oplæg herom på grundlag af arbejdet i udvalget vedrørende struktur, finansiering og ejerforhold i landbruget, og regeringen håber, at den positive interesse, som er vist landbruget fra så godt som alle sider, vil bære de nødvendige initiativer igennem, når vi om få dage kommer til realiteterne.

Landbrugsministeren (Tørnæs):

Som bekendt besluttede et flertal i Folketinget i foråret 1987 at gennemføre en samlet indsats på vandmiljøområdet.

Vandmiljøplanen har fastlagt målet for indsatsen i de kommende år, og den fastlægger tillige i hovedtræk de midler, der skal tages i anvendelse, for at dette mål kan opfyldes.

Jeg vil gerne understrege, at sigtet med indsatsen er, at målet, en reduktion i næringsstofbelastningen, nås. I udmøntningen af planen må vi have dette mål for øje, samtidig med at vi sikrer, at landbruget fortsat kan fungere og udvikle sig og herunder udnytte teknologiske landvindinger også på gødningsområdet.

Vandmiljøplanen og især den del, som angår landbrugets forestående investeringer i opbevaringsanlæg til husdyrgødning, har fra flere sider været genstand for kritik, og forespørgslen i dag er vel netop foranlediget af denne kritik.

Debatten har endvidere været præget af misforståelser, ikke mindst med hensyn til opbevaringskravene. Lad mig derfor straks slå fast, så det ikke kan misforstås, at kravet til anlæg til opbevaring af husdyrgødning alene skal være bestemt af netop den kapacitet, som er nødvendig for en forsvarlig håndtering af den enkelte bedrifts husdyrgødning. Der skal altså ikke bygges større gylletanke, end der er behov for, det er indlysende klart.

Det er således forholdene på den enkelte bedrift som f.eks. sædskifte og gødningsplaner, naboaftaler og miljøforhold i øvrigt, som danner grundlag for vurderingen af behovet for opbevaringskapaciteten. Vandmiljøplanen fremhæver netop muligheden for at fravige 9 måneders opbevaring i op- og nedadgående retning. Ingen landmand skal derfor investere i opbeva-

ringskapacitet, som ikke er nødvendig. Det er kommunalbestyrelserne, der administrerer reglerne for opbevaringskravet. En vejledning i administration af reglerne vil snart foreligge til de enkelte kommuner, således at man kan sikre en ensartet administration på området.

Jeg vil i den forbindelse gerne understrege, at vi ved planens gennemførelse tilstræber at få fastlagt fleksible rammer for landbruget bl.a. gennem muligheden for naboaftaler og inddragelse af andre håndterings- og opbevaringsmetoder m.v.

Som nævnt spiller sædskifte og gødningsplaner for at sikre en bedre udnyttelse af gødningsforbruget i landbruget en stor rolle, og der kan opnås besparelser i forbruget af handelsgødning. Mange landmænd brugte allerede inden vandmiljøplanen sådanne styringsinstrumenter, og Landbrugsministeriet yder tilskud til udvikling af bedre markstyringsinstrumenter.

For landbruget vil miljøreglerne medføre krav om investeringer. Kravet om grønne marker kan medføre udgifter til såning m.v., og de krav om rensning af spildevand fra landbrugets forædlingsvirksomheder, der stilles, vil kunne påvirke afregningspriserne. Regeringen finder som allerede nævnt i vandmiljøplanen, at der bl.a. under hensyn til landbrugets økonomiske situation, og fordi omkostningsstigningerne inden for landbruget vanskeligt kan overføres til priserne, bør kompenseres for disse merudgifter.

Forslaget om nedsættelse af grundskyldpromillen er et element i denne sammenhæng. Ordningerne vedrørende tilskud til landbrugets miljøinvesteringer, som er på plads, er en god hjælp. Nedsættelsen af de veterinære kontroludgifter giver en økonomisk lettelse til husdyrbrugene. På Landbrugsministeriets reserve er afsat yderligere 75 mio. kr., som vi snarest søger udmøntet også til at hjælpe på omkostningerne i forbindelse med miljøkravene.

Men disse miljøkrav, som landbruget er stillet over for, er imidlertid kun en del af det samlede problemkompleks, vi står med på landbrugsområdet. Det centrale problem i øjeblikket er erhvervets indkomstmæssige situation, den høje gæld, de store renteudgifter, og det er først og fremmest her, der bør sættes ind.

Som bekendt afgiver det udvalg, som regeringen nedsatte vedrørende landbrugets finansieringsforhold, i disse dage sin første delrap-